

Eni stycken helt nya och ganska wackra

Kjäreles

W i s d r ,

Den Första:

Om en Herde som mistat sin Herdinna:

Tröstlös en Herde på Hafsstran 7
Den står, &c.

Sjunges som: Caron din Gävja, &c.

Den Andra:

Om Gamla Didrics andra Giftermål:

Didric Enkling jämt et år, &c.

Sjunges som: Gubben Didric war en man, &c.

Den Tredje:

Ungdom, du hvars hjerta &c.

Den Fjerde:

Wid hafwet, på ensliga &c.

Den Femte:

Jag har af min lefnad befannat &c.

De tre sista siungas under sina egna Melodier:

Weste, tryckt hos E. P. Sundqvist 1802

Exemplaret kostar 1 R.

I.

Tröslös en Herde på hafstrandens står,
Gråter en bortrest Herdinna,
Ogat på henne och Fartyget går,
Men ack de försvinna.

Så långt lyssnar han at höra dess röst;
Harmets tomta rymd blef Ullingens tröst:
I som fånt wänskapen gråten:
Kannen den saknad som sårar hans bröst,
Där han står förlåten.

2. Se huru ömt han begråter sin nöd,
Tomhet regerar hans hjerta;
Hela naturen är i öfnad och död,
Med hans Meliserta.

Himmel hvarför gaf du mig då en vän
Da du dock så hastigt tog den igen;
Bleknen i Blomstrande Lunder.
Näcktergal, ack med mig saknaden fån
At ljustiga stunder.

3. Ack! Meliserta hwad njien jag njöt,
Då wid din sida jag lekte;
Då jag små blomstren fick strö i ditt skjöt,
Då Lamber du smekte.

Ack hur himmels lott jag sof wid ditt bröst
Ack hur ljustigt Parken härma din röst,
Ack hwad förtjusning jag fände
Då jag fick kyssa din hand til min tröst,
Då du dig bortwände!

4. Men denna glädien war wanskelig och kort,
Rysen i ödsliga stränder!
Om Meliserta ack hon har rest bort

Til

Til långwäga Länder.
All min frögd i lifwet från mig bortfar,
Himmel henne dock från olyckor svar;
Ack hwad din bortgång mig sårar,
Dock wet de Panter jag af dig har qwar,
Belönar jag med Tårar.

Den Andra:

Didric Enkling jämt et år,
Tordes ej på Hustru tänka:
Et tu tri han tycke får
Til en brundgd Enka.

Gubben så små ögd och flater om hakan,
Gjorde besök hos den enstade makän,
Pudrad och jirilig med Charlakans Frack,
Såg på Judith, teg och drack, ::

2. Didrics Gästmo röd och warm,
Med Corsett och gula tofflor,
Brukte endast öppen barm
När hon grädda wäfflor,
Pratade gärna om gamla surdegen,
Röttet och lustarna, war något egen,
Spådde i Caffe med Kär'ngar och pad,
Didric bara teg och drack, ::

3. Didrick i Rosette, Pruck,
Står med Judith under Pällen,
Som af bakellie blef huf
Sjelfwa Bröllops-qwällen:
Judith befriad från snörlif och fjolen,
Skickad i tyfhet til Gumman med Stolen
Födde en flicka med wända och ack,
Didric hörde, teg och drack, ::

4. Didric

4. Didric i sin Farsars stoff
 Gatt och waagade den lilla,
 Gulade en röd Blå,
 Läste en Bonita:
 Judith bevgnad för andliga häfver,
 Lopp efter Prästen med skuliga gåfver;
 Didric som såg hwari felet bestack,
 Fy och waggade och drack, ::
 5. Didric mid en finka mugg,
 Med en Lappsko uppa so en,
 Gulnar efter hand i mugg,
 Sinn af watusoten,
 Forlar, purgerar, astappas och bigtas,
 Dricker och dörr och bestedliga gristas;
 Judith hon sörgde med doft och svart Lack
 Didric, som ej mera drack, ::

Den Tredje:

Ungdom, du hwars hjerta lysar
 Känslan i sin liflighet,
 An dia glädjens sackla lysar,
 Men betänk dess flygtighet,
 Snart de sälla åren slutas,
 Snart går njers tid förbi,
 Det dig skänkes för at njutas ::
 Skynda då at lycklig bli ::
 2. Omma känslor, lek och nöjen
 Ej får alltid bli din lott,
 Snart af alla dina nöjen
 Minnet är dig blott,
 Snart skal du som tusend andra
 Swär och trumpen mot hwar man

Uf.

Afwundstul de nöjen flandra ::
 Som du self ej njuta kan.
 3. Nos, at komma skal den dagen
 Då du bräcklig, trög och fall,
 Sil af hjertelen bedragen
 Gudans hopp bedraga skal.
 Fångadt, för at tycke winna,
 Du wilt ignas ung och kry;
 Man skal blott dig lidlig finna ::
 Och deß mer ditt sällskap fly ::
 4. Förrän denna åldren nalkas
 Til ditt hjerta med sin is,
 Förr än blodet hos dig swalkas,
 Les och siung til nöiers pris;
 Medan du än wärdet känner
 Af deß dyra ögnablick,
 Gör dig glad med dina wänner ::
 Siung! ja! tag ditt glas och drick ::

Den Sjerde:

Mid hafwet på ensliga Aranden
 Gatt sorgen från Himmelen skild,
 Och formade tankfull med handen
 Af leret en människobild.

2. Saphs kom: hwad är det? hörs han fråga:
 O Saphs! blott en skapnad af ler;
 Men wisa din Guds-förmåga,
 Skänk lifwet åt bilden du ser.

3. Han

3. Han lefwe! lifwål jag förklarar,
Min är han i kraft af mitt lån;
Nej, utbrister sorgen och svarar:
Nej, låt mig behålla min son.

4. Af mig är han tillfapad worden;
Ja, men han har lifwet af mig:
Som Jofur utlade de orden,
Kom Jorden och yttade sig.

5. Från mig, från mitt flöt är han röfmad,
Jag återbegär hwad jag mist:
Er rätt, sade Saphs, skall bli pröfmad;
Saturnus måst ställa wår twist.

6. Han dömde: sig ingen beklage,
Til alla gemensamt han hör,
Du Saphs, som gaf lifwet, det tage
Med andan igen, när han dör.

7. Du Jord, til din egendom göre,
Hans ben, göm dem åter i frid.
Dig Sorg, dig sin mor han tilhöre
Sin hela beswårliga tid.

8. Från dig skal, så länge han andas,
Han aldrig bli skild någon dag;
Din suck med hans stämma skal blandas,
Din bild med hans anletes drag.

9. Så Allmagts utslag bles gifwit,
Och månskan, i kraft af dess bud,
Bles tilhörig Sorgen i lifwet,
I döden, Jorden och Guld.

••

••

••

Den

Den Femte:

Jag har af min lefnad besannat
Hwad underwärt winguden gör:
Jag dricker, men intet för annat
Än stilla et elakt humeur.
Jag wil Er min lefnad berätta,
Hwad nöjen, hwad plågor jag haft;
Men först må wi sinnena lätta.
I drufwornas muntrande sakt.

2. Min Farbroder gunstigt förklarar
Til arfwinge mig efter lag;
Jag tänkte: Hwad Gubben besparar,
Skal jag halwa godt af en dag.
Han dödde, men lagen fördränktes,
De stöko min tilhörighet:
Jag swor, men i winet fördränktes
Min lefwernes första förtret.

3. Jag se'n skulle Skaldekonst yrka,
Och wistas bland Sångmdars lag,
Men tankarna saknade styrka
Och uttrycken feltes behag
Min smak öfweralt man fördömde
Ertiquen fördömde min sång,
Jag swor, men i lifren jag tömde
Wål hundrade glas på en gång.

4. Jag sedan min lösta försökte
På årans beswårliga ban:
Jag mig uti förmalet frökte,
Och sprang Chabeaudas fring om Pan

Dans

Hans Måd täcks sit förord mig stänka;
Hans Måd mig lofte och lida
Jag swor, men at barmen fördränka,
Jag mig på en Fällare smög.

5. Jag sedan till Rånet mig wände;
Hwad mådelig utwäg jag tog:
Wäl hundrade hjertan hon tände,
Men lika så många bedrog.
I ögonen ömhöret blänkte
Men swefet bebodde des barm:
Jag swor, men i winet jag dränkte
Den sårade kärlekens harm.

6. Så wet då, förtärfande Flicka,
Mitt lugn du ej mera förstör,
Så länge jag orkar at dricka,
Jag aldrig af kärleken dörr.
Ej skal nu din skönhet mig lära,
At störta mig sielf i min graf;
Ei melancholen skal förtära
I förtid min lefnads-tråd af.
